

Redactor responsabil si proprietar
Dr IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	2 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/3 de an	4 >	
Pe un an	8 >	

Iubire și zoologie.

— O mică analiză. —

Foile mai mari din străinătate și multe și din capitala țării noastre, pe paginile din urmă publică o sumedenie de inserate mărunte: oferte de cumpărare și vânzare (haine, cărți, mobile, grâu, unelte, dragoste, prietenie...) rugări, anunțări de logodnă și nuntă și — last not at least — scrisori de dragoste, în cari când El, când Ea se plânge că la vremea ficsată a «așteptat în zădar», în cari când El, când Ea e rugată să se rentoarcă, căci «toate sunt date uitării», și câte și mai câte lucruri interesante pentru cei ce știu citi printre șire.

Câte tragedii, câte drame mai cuprind și acele puține cuvinte, de cele mai multe ori prescurtate. Romane întregi poți citi în trei-patru cuvinte. «N'ai venit... M'ai uitat... Rămas bun... Fii fericită».

Nici când nu pun foaia din mână fără să nu fi citit și rubrica asta. Imi însemn de multe ori câte un răspuns mai elegic și urmăresc apoi cu atenție răspunsurile din celealalte numerele, să văz cum se va descurca dragostea.

Am citit astfel multe mărturisiri nostime, dar cea citită mai zilele trecute într'o foaie vieneză li-a întrecut pe toate.

«Potop?... ori cum? Tu corespondezi dară pe calea asta și cu altul, sau poate chiar cu mai mulți alții! — Inainte numai! Ai toată dreptatea! Am fost și sunt, și-o fi măgar! Dar așa nătărău precum mă crezi, totuși nu sunt!»

E, că-i o mărturisire sinceră?

Par' că-l vedeam pe bietul de el — căci trebuie să fie un El... O Ea nici când nu s'ar putea înălța la o sinceritate atât de dejositoare — par' că-l vedeam pe bietul de el, cum măsoară odaia sa agitat, de două ori, de trei, de patru ori, știe sfântul de câte-ori!

«Perfida! Și cât de mult am iubit-o, și cum imi promitea că n'are să mă uite în veci! Dar știam eu că nu te poți încrede în vorbă de femeie... Să corespondeze și cu altul! Cu altul? Poate chiar cu alții! Cu alți doi, trei, patru!»

Maî domol, stimabilul meu necunoscut, maî domol! Oprește-te la unu! O femeie numai cu unul te înșală. Și adorata ta numai cu unul te-a înșelat, căci și dacă

a corespondat cu alți doi, trei sau patru — cu cel dintii te-a înșelat pe tine, cu al doilea pe cel dintii, cu al treilea pe cel de-a doilea și așa mai departe. Asta e logica tradării. O femeie care te înșală cu mai mulți, nu te înșală la adecă nici cu unul. Femeia aceea te iubeste, dar vrea să se răsbune pentru indiferentismul teū, cochetând d'odată cu mulți și deșteptând astfel jalușia ta... O femeie însă care te înșală cu unul, te înșală cu toți: motorul acțiunilor ei nu-î să te facă jalus, ci e nestatornicia, necredința...

Și-l vedeam, par' că, cum cu pumnii încleștați se oprește în mijlocul odăii.

«O! că i-am dat crezământ când mi-a jurat că mă va iubi; că numai pe mine mă va iubi!»

Isbucnește în ris nebun.

«O! am fost, sunt și-oî fi măgar!»

Spuî multe, adorabile amorizat, prea multe în civate puține... Ai fost, ești și vei fi măgar!... Bre, bre, onorabile, cam multe. Că ai fost măgar, te rog să-mi dai voie să n'o trag la îndoială, ... că ești măgar — dacă prin credința mea îți fac plăcere, — fie, uite ți-o cred bucuros și asta; dar' că vei fi măgar? Nu, asta totuși întrece coeficientul credinței mele. Trăim, onorabile, în veacul propășirii! Zi de zi devenim mai desăvirșiți, și numai d-ta vrea să stai pe loc? Te rog să mă crezi, că vei deveni și d-ta mai desăvirșit, spre bucuria Ei, căci pentru o fată trebuie să fie o bucurie deosebită să poată sta de vorbă cu un tinăr plin de prospecte, mai ales dacă e și bogat, și măgarul de obicei sunt bogați.

În urmă se aruncă desnădăjdut pe sofa, își ascunde fața în mână și începe a plânge... Un măgar care plânge! Un măgar sentimental! Nu-î greu să fii înduplecat a crede, că sentimentalismul e măgărie, dar ca un măgar să fie sentimental?...

«Înainte numai, perfidă! Ai toată dreptatea! Continuă fără șovăire. Nu-ți pese de mine, de suferințele mele. Ești liberă să faci ce-ți place, dar grijă: așa nătărău precum mă crezi tot nu sunt.»

Așa nătărău? Ea la tot casul e fată cuminte. Ideile ei privitoare la nătărăi trebuie să fie deci mărginite.

Se pune apoi la masa de scris, îngheabă anunțul de sus, îl duce la administrația foii și se ascunde pe urmă într'un corn de crișmă.

O! voi femeii!

*

Eram curios să aflu sfârșitul istoriei, căci știam că pe un măgar nu-l poți capacita cu una cu două.

Două zile mai în urmă, din nou iaă foaia vieneză în mână, și de ce dau? De un alt anunț. Acum îi răspunde Ea.

«Potop? Ori-cum? Dulcele meu... Ești în ră-tăcire! Te iubesc numai pe tine; numai pe tine până la nebunie! Te aștept Duminecă.»

Da, da! Femeile iubesc tot'dauna până la nebunie, id est: femeile nici când nu iubesc, ci fățăresc numai

iubire. Cele cari iubesc în adevăr, n'au mintea în-treagă.

*

Și cu asta s'a terminat? Nu de tot. Altă zi citii un singur cuvânt:

«Ânger!»

Ânger — măgar! Cum cadrează împreună? E Ea ânger, pentru-că El e măgar, sau El măgar pentru-că Ea e ânger?

Și cu asta s'a sfârșit.

*

Intr'o privință sërmanul meu măgar a avut dreptate. Totuși n'a fost așa nătărău, precum îl credea Ea. Știți, mare adevăr cuprinde observarea: «Când pe cineva îl ții de prost, de obicei e mai prost decum îl ții»

Salute, onorabilul meu măgar!

AFURISĂNIILE JUPANULUI SCHMERZENHERZ.

— Se ai thu anule noi fericit pe scândura lungit!

— Se muri thu cuminecat ca on creștin adeverat!

— Lupii se abzica di thine in favoru cioarelor, iar acestele in favoru furnicelor!

— Se umbla thu după noroc în ruțtu capolo!

— A tho se fie meritu che inportat ciuma in Europa!

— Se face thu un voyaj de plăcere cu aceea fro-moos societate pi care tot cu totu muncat omele sel-batic in Africa!

Satire mărunte.

Lenuța, de 13 ani și elevă a școlii superioare de fete, vrea să învețe violină. Tatăl său se duce dară, împreună cu ea, la un fabricant de instrumente și-și alege o violină cu 200 cor.

Fabricantul îi arată apoi o violină, ce a primit o de curind dela un artist renumit, ca s'o repareze. E un exemplar prețios.

— Prețuiește cel puțin 20,000 cor.! — observă frabricantul.

Lenuța cască gura de uimită.

— 20,000 cor? *Dar cu atâta poți deja cumpăra un bărbat!*

*

Intr'o farmacie intră un băiat să cumpere ceva alifie de pěr. Alifia costă 1 cor.

Abia ese băiatul și practicantul ia seamă, că în loc de 1 cor. a primit numai o piesă de 20 bani.

O spune șefului și se pregătește să fugă după băiat.

— Lasă-lîn pace! — îi observă acesta. — *Tot mai câștigăm la ea 10 bani.*

*

Patru domni se întâlnesc în cafenea și se recomandă reciproc.

— Numele meu e Báthory! — zice cel dinti.

-- Al meu e Hunyadi! — al doilea.

-- Al meu Rákóczy! — al treilea.

— Al meu încă tot *Kohn* — adaogă al patrelea

*

Comisar ministerial sosi în capitala comitatului, să facă cercetare. Rînd pe rînd suspendă pe pretore, notar și subnotar.

Sara, comisarul intră în primul restaurant din oraș, ca să cîneze. De cine dădu aici? La o masă ședeau cei trei funcționari suspendați, și chefuiau, în vreme ce taraful de lăutari le cânta la urechi.

Comisarul se indignă adînc.

— Asta totuși e prea mult. Mai ales după cele întîmplate.

— O, nu facem noi scandal, ci legăm numai cunoștință! — îi răspunde vicenotarul. — De ani servim deja, dar împreună nu nî-am văzut încă nici odată în oficiu.

Câne credincios.

— Nu, cățelușul meu Hector e un animal foarte inteligent. Sara el îmi aduce salamă din prăvălie. Când din întîmplare îl atacă apoi un câne străin și vrea să-î ia salama, știți ce face.

— Ei, ce face?

— O mîncă el!

ÎN CARNEVAL.

Mititel, dar ca piperul
Îute este cavalerul;
Mî-o întoarce, mî-o sucește
Și tot nu se plictisește.

Ar fi bun de bărbățel;
Un astfel de dromedar
Dacă-l bagă 'n busunar,
Nu se mai vede din el.

Condeiu.

Vanilia.

Doamna judelui dela țară vrea să aranjeze o serată, și are prin urmare lipsă de o mulțime de lucruri pe cari nu le poate cumpăra în sat.

Il roagă dară pe Irimie să-î aducă din oraș cele de lipsă. Ii spune ce să cumpere, între altele și o rudă de vanilie, și Irimie pleacă.

Comerciantul îi pachetează toate la olaltă și-î dă pachetul.

— Dar unde e ruda de vanilie? — îl întreabă Irimie.

— E si aceea în pachet.

Irimie se scarpină după urechi.

— *Și ea am venit cu căruța mea mai lungă.*

«STEFANIȚĂ-VODĂ.»

— Oare cine poate fi autorul acestei tragedii anoste?
— Cea care nu fluieră.

Cam așa.

— Ați auzit, că veduva lui Chilimpir s'a măritat din nou?

— Nu vorbi! Mie în adevăr nu m'ar plăcea să fiu bărbatul al doilea al unei văduve.

— Him! Știi, la adecă e tot mai bine, decât să fii bărbatul ei *întii*.

Schinteî.

Din parlament.

— Dă-mi voie să-ți recomand, dragă frate, pe un om care a scris cele mai piramidale stupidități.

— E poate gazetar?

— Nu, ci stenograf parlamentar.

*

Cu prilejul sosirii A. S. R. moștenitorul tronului la manevrele din jurul Lipovei, la gara d'acolo i s'a făcut primire solemnă.

Moștenitorul de tron a dat mâna cu bărbatii mai de frunte ai comitatului, între alții și cu un protopop, vestit ca — puțin frumos.

Intre gazetarî se discuta la câte-va zile faptul ăsta.

Slabă mângăiere.

Juristul: D-ta ești tocmai al treisprezecelea creditor, care mă cercetează azi. Semn s'eu.

Croitorul: Va să zică nu capăt nici un ban.

Juristul: Cam așa. Dar mângăie-te: Nicî ceilalți 12 n'au căpătat nimic.

Ajutor.

— Ascultă, frate, mâne vine croitorul să-l plătesc. Cred că pot conta la tine.

— Da, firește. Am să-ți ajut să-l dai pe ușa afară.

Deducție nimerită.

— Vezi, când ne certăm noi, eu și cu nevasta, nu permitem să fie cineva de față. Pe copii îi trimitem pe stradă să nu auză nimic.

— Aha! D'aceea sunt dară copiii D. voastre mereu pe stradă!?

— Știi, că de atunci protopopul nu se mai spală pe mâni? — observă unul dintre ei.

— Ah! numai acum înțeleg dară — ripostează altul — de ce moștenitorul de tron d'atunci se spală de 10 ori la zi.

Iubitei.

— Invocație pe o singură coardă. —

Cu ochii stinși privesc în gol;
De-asupra-mi ciorile trec stol;
Stomacu-mi cântă 'ncet, domol
O simfonie'n mi-bemol

Oh! cum ți-ași mai trimite-un sol,
Să-ți spuie gându-mi benevol,
Să-mi dai din zestre-acont un pol,
Iubita mea cu tip creol.

Dar mă feresc de-acest obol
Căci m'ai da'n stambă, și-î... pârjol!
Mai bine, las stomacu-mi gol,
Să cânte'n taină'n so fa sol.

Micado.

De preste munți.

Regele Carol: Ce tumult colosal! Iarăși demonstrații de stradă! Și tot liberalii! Nu te conturbă dragă?

Regina Elisabeta: Din contră! În piesa care o compun acum aml ipsă de o scenă de gălăgie și aceasta e tocmai binevenită.

Regele: Va se zică liberalii pot se mai rămână la putere!

Regina: Da, barem până ce-mă isprăvesc piesa.

Frământările copilei.

— Numai spre-a vorbi, ni's date
Buzele, fetița mea! —
Mama 'nvață fetișoara-î
Mândră ca o turturea.

— *Numai* spre-a vorbi ni's date?
Fata 'ncepe-a se gândi.
Dar de ce's atunci *roșii*?
Și cu albe-am ști vorbi.

— «Numai... numai...» mama-mi zice.
Asta-mi dă mult de gândit...
Cine-mi spune ce pot face,
Și afară de vorbit?

Fatal.

Niște excursioniști, surprinși de ploaie, sunt siliți să se refugieze într'o crișmă părăsită, unde nu știu ce să facă de urit.

Pe urmă unul propune un joc: fiecare să dea o coroană, apoi să facă o față cât mai stupidă. Cel care va face fața cea mai stupidă acela va câștiga.

Jocul începe. Fiecare face ce poate. Propunătorul se scoală d'odată și apropiindu-se de excursionistul care șezuse în fața lui, îi ofere banii.

— D-ta ai făcut fața cea mai stupidă.

— Bine, dar eu nici n'am luat parte la joc! —
răspunde acesta indignat.

Poezie în proză.

Umbră de brad. El și Ea, căsătoriți de curînd, obosiți de fericire, stau muți cu privirile pierdute în albastrul senin al cerului.

Atâta farmec e în fire! Se imprimăvărează. Copacii încolțesc, păsările cântă, florile încep a răspîndi profum îmbătător... E primăvară în natură, și primăvară în inimile lor.

— Acesta are să ne fle locașul fericirii. Aici, departe d'ale lumii mizerii și răutății, aici în mijlocul firii pline de vrajă avem să ne facem cuibul. Brazilii înalți ne vor legăna în visele noastre; păsările vor cânta fericirea noastră fără seamăn... O, cât de dragă îmi ești, iubita, adorata mea!... Și tu? Mă ai și tu drag?... Tu tac! Nu simți și tu cum inima îți bate mai repede, nu simți și tu fiorii de fericire? Tu tac? Ce ai ingerul meu? N'auzi cum își cântă păsările iubirea lor?... Numai noi să fim muți, când atâta fericire ne împresoară? Gura ta e mută, mîna ta e rece. Pălești! Ah tu-mi ascunzi ceva. Nu mă iubești! Pentru Dumnezeu spune, ingerul meu iubit, ce ai?

— Mă doare nițel — burta.

Un basm.

A fost odată ca nici odată. A fost odată un june chipeș și voinic de-ți era mai mare dragul să te uiți la el. Dar nu-î plăcea lui munca, ard'o focul de belea! — și bucuros ar fi voit să ajungă fără trudă la bogăție mare.

Plecă dar la un pustnic bătrîn, care știa unde zac ascunse comori mari, și-l rugă să-î facă rost de avere:

— Eu știu o comoară mare, fătul meu — îi răspunsă bătrînul pustnic — dar comoara asta zi și noapte e păzită de o bidiganie spurcată, ca mama pădurii de urită. Ca să ajungi la comoara ascunsă, va trebui să repeui mai întii bidigania asta.

— Dacă e numai pentru atât, las pe mine! — zise junele fără teamă și o și porni voinicește pe drumul, ce i-l arătase bătrînul pustnic.

Când ajunse însă la gura peșterii și dete față cu bidigania urită ca mama focului, voinicia începu a-l părăsi. Voia să fugă de unde a venit, dar mama pădurii, cu glas dulce și lingușitor, îl rechemă.

— Rămâi, făt frumos, rămâi! Iată că-ți dau toate comorile mele, de bună voie, sub o *singură condiție*.

Junele se opri.

— Și care e condiția asta?

— Să mă ia și pe mine cu tine! Junelui i se făcu părul măcucă și scărpinându-se după urechi, se tot gândi vreme lungă. Pe urmă însă lăcomia după avere mi țî-l dete gata. Repede strînse toate bogățiile din peșteră și luă la casa sa și pe mama pădurii, pe care o cumpăraseră cu averea căpătată.

Așa ceva se mai întâmplă și astăzi prin părțile noastre.

Coșerlicuri.

Șloim și Smüle șed în cafenea.

— Știe la tine care este deosebire între on cătană, on clavir și on măgar.

— Heraus damit!

— Cătana are doi picior, claviro tri, măgarul patru!

— Zerspring!

— Nü, auzit tu Șloim vestea ăl mai nou?

— Spune numai.

— Rabbi nu lăsat să îngroape on ortodox.

— Wie haisst, nu lăsat? Pentru-ce nu lăsat el?

— Pintru-che ortodox încă nu murit!

— De-ar lăsa, să îngroape pe tin'!

— Zerspring!!!

Atenuant.

— Drept e, că tragedia ta reprezentată asară, a fost fluferată?

— Da, dar aș fost numai foarte puțin în teatru.

Naiv.

Păcală cu un soț al seș ajung în pribegirile lor la o mănăstire, de unde — după ce s'au săturat bine — se depărtează luând cu ei și o revereandă de călugăr.

Cum își ved de drum, la o cotitură zăresc înaintea unei crișme o căruță, la care era prins un măgar. Fără multe vorbe desprind măgarul. Soțul lui Păcală o ia cu măgarul la sănătoasă, iar Păcală, îmbrăcându-se în revereanda de călugăr, se înhamă el de căruță.

Nu trece vreme multă și proprietarul căruței, un țăran blajin, ese din crișmă. La vederea călugărului înhamat de căruță rămâne inlemnit.

— Prea Sfințite, pentru Dumnezeu, cum ai ajuns în hamuri?

— Liniștește-te, fétul meu, — îi răspunde așa smerit — Eū am fost măgarul teū. Pentru multele mele păcate, cerul m'a osîndit să fiu 3 ani măgar. Tocmai acum s'au împlinit 3 ani și eū iarăși m'am făcut om.

— O, doamne! — se văita țăranul — dacă o știam asta, nu te-ași fi bătut de multe ori așa de rău.

— Nu face nimic, fétul meu, — îl mângăia călugărul — tu-mi redaī acum libertatea și toate sunt ertate.

Și dând țăranului binecuvîntarea sa, ambiū își ved de drum.

Două zile mai târziu, țăranul nost merge la tîrg să-și cumpere alt măgar. Când colo, ce vede în tîrg? Măgarul seū de mai nainte.

Incet și întristat adînc se apropie de el și plecându-se la urechile lui, îi șoptește cu dojană:

— O, prea sfințite, ce ai făcut iară?

Leac primejdios.

— Noa, cumétră, dar bun leac m'ai sfătuit să folosesc.

— Cum așa?

— Da știi, că ai spus că în contra durerii de stomac nu-ī leac mai bun decât cognacul.

— Ei și?

— Până acum bărbatul abia se plîngea odată, de două ori pe lună de astfel de durere, și acum fiecare zi se plînge de vre-o două ori.

Știri teribile.

* În parlamentul țării, după cum ne telefonează corespondentul nostru special, contele *Apponyi* are să facă în curînd câte-va interpelări, cari vor produce senzație în lumea întregă. Într'un interview acordat corespondentului nostru, a schițat următoarele interpelări:

1. Are d-l ministru-președinte cunoștință că în multe restaurante scobitoarele de dinți sunt de o formă oribil de diformă?

2. Are d-l m. preș. cunoștință, că în vara trecută moliū aū grasat în mod estraordinar și aū nimicit o mulțime de blane? Ce are de gând să facă, ca să prevină pe viitor munca lor subminătoare?

3. Are d-l m. preș. cunoștință că acuma's 15 ani, o femeie sërmană spăriindu-se de o cometă ce se ivise pe cer, a murit momentan? Ce are de gând să facă spre a evita pe viitor astfel de nenorociri păgubitoare pentru patria noastră scumpă?

Lumea politică așteaptă cu nerăbdare interpelările, dela cari se așteaptă la evenimente de cea mai mare însemnătate. Se șoptește chiar, că ministrul-președinte — fără a aștepta interpelările — își va da dimisia.

Anchetă politică Un semn al gravității situației politice e faptul de incontestabilă importanță supremă, că George *Cârțan*, George *Bortoș*, popa *Moga* dela Răbăgani și redacția *Rëveașului* dela Cluj aū fost primiți în audiență prea înaltă. *Cârțan* a fost însărcinat să cutriere țara luminând-o asupra scopurilor guvernului, popa *Moga*: să țină două liturgii pentru buna reușită a misiei lui *Cârțan*, iar *Bortoș*, ca în *Rëveașul* să cânte — în proză și poezie — osanele misionarului politic. «*Rëveașul*» a fost proclamat de organ oficios, sub condiția că va apare d'acum de două ori la an: la 29 și 30 Februarie.

Partea serioasă.

Tuturor cititorilor

An nou fericit!

Red. » *Vulturul* ».

Posta redacțiunii.

Lugoș Apropos! Faci vorbă de «șlepu dresorilor». Nu te subscrii însă, dar presupunem că ești: ori vr'un bun amic, ori vr'un restanțier, ori vr'un bun amic și tot-odată și restanțier. N'am presupune că doară amicul Iacob ar pușca din tufă, că el doară *acuma* are miū de motive să fie guvernamental. Milles pardons! Poate că ești vr'un amic de principii al lui Bozgan Flóris din Caransebeș și atunci revolta e justă. — Nu înțelegem pentru ce n'am purcede corect când am părtini pe actualul prim-ministru Tisza, care — bine știm — ce enunțaiuni a făcut în chestia naționalităților și pe care — noi bihoreniū — î-l cunoaștem ca pe un bărbat de caracter firm, om drept și care totuși are oare-și-care considerare față de noi româniū. Astfel stând lucrurile este o nebulie a ne îndușmăni cu el fără de nici un motiv serios. Dela Deák încoace *un singur bărbat de stat magiar* nu a stat cu noi de vorbă, acum se găsește un corb alb și noi să-l hulim? — Salutare mare!

Sigfrid. Ar fi ceva . . . dar nu-î nimic.

Cobuz. Proză rimată . . . slab.

Ego. Ne lași voie liberă să alegem noi soarta poeziei d-tale. Ne întrebî să-ți răspundem apoi de e bună sau nu? Îți dăm și noi voie să alegi între *ba* și *nu*.

«**Voie bună**». Să ne crezi că voia bună nî-a părăsit cu desăvîrșire de când ți-am citit glumile.

Devale. Fără multă introducere lăsăm să-ți urmeze poezia: *Steagul*.

Fălfăie steagul, steagul românesc
Sus pe palatul, palatul regesc!
Și cum el fălfăie în sus și în jos
Tot astfel și gându-mi se'nalță voios
Și plin de mândrie.

Ei, așa crimă oribilă e fălfăitul ăsta de steag «*în sus și în jos*», încât trebuie să mă comiți și d-ta una? Las' să fălfăie, cum va voi, și în stîngă și în dreapta, și în sus și în jos, — și nu mă scrie poezii.

Iris. E prea adevărat cea-ce spuî d-ta. De ce părăsesc sërmanii muncitorî patria lor, când scris este că aici au să trăiască și să moară? — Da, aici au să trăiască, nu-î vorbă, dar spune-le, te rog, *din ce?*

Poet. «*Cîntec de primăvară*». Nu crezi, dragă poete, că e nițel prea de timpuriu să cânți vraja sărilor senine și calde, când termometrul arată 12° sub zero? Poezia de altminterî nî-a încălzit puțin și pe noi; — am aruncat-o în foc.

Ciriplic. Primit-ai numărul? De ce nu te ții de promisiunea făcută în scrisoarea din urmă? — Salutări cordiale.

Dori. N'am primit nimic din cele ce scrii, că nî-ai fi trimis. Trimite-ni-le a doua oară.

D. V. Ai toată dreptatea. D-ta orî unde mergi, în tot locul ai tot altă *slujbă*; în Ardeal ești *nebun*, în Bihor ești *bolund* și în Banat ești *nărod*. — Adieî!

„**Times**.” Schimb noi nu facem decât numai cu cele mai mari foi din lume cum sunt «*Bănățanu*» lui Lord Unipan din Făget și cu «*Familia*» lui mister Mont-Pelicee din Groswardein. — Deci n'aveți să contați la schimb. — Salutare!

Poetul. Ar fi un lucru foarte cuminte din partea d-tale dacă te-ai gândi mă mult și ai scrie mă puțin. «*Poesia*» d-tale cu «*perul bucliu*» e de tot trasă de pîr, iar cea cu «*forma*» e prea diformă. — Să auzim de bine!

Abonament nou.

Rugăm toți abonații noștri să binevoiască a ne trimite cât mai în grabă abonamentul, îndemnând și pe alții să aboneze «*Vulturul*», care dela anul nou încoaî costă

la an 8 cor.
6 luni 4 cor.
3 luni 2 cor.

și va apare regulat la 1 și 15 a fiecărei luni cu conținut vesel și variat.